

er der jo en Baggrund for saadanne Udtalelser. Nu er der et andet Lys over Sagen for os alle. Men ærede Medlemmer mindes, hvorledes Situationen den Gang var. Der var ikke nogen som helst Anledning for mig til at tro, at Alberti var en Bedrager; ikke den mindste Anledning til at tro det. Naar jeg saa blev oplyst om, at Forholdene var saaledes, at der var taget fuldt Hensyn til det paagældende Laan, maa det dog forstaaes, at der ikke kunde opvækkes i mit Sind den Mistanke, som man let kan finde rimelig bag efter ved nu at tale om Forholdene.

Zahle: Det er mig ikke bekendt, at Nationalbanken nogen Sinde har afgivet nogen Erklæring om, at den fandt, at det Regnskab, som Alberti aflagde i Den sjællandske Bondestands Sparekasse, skulde være rigtigt. Derimod er det mig bekendt, at den daværende Indenrigsminister af Departementschef Krieger fik at vide, at der var al mulig Grund til at tro, at dette Regnskab var forkert, og det maatte være Anledning nok for de øverste Sparekasseautoriteter til at sætte Sparekasseinspektionen i Virksomhed. Det er min bestemte Overbevisning, og den er ikke rokket ved noget af, hvad her er fremført, at den daværende Indenrigsminister forsømte sin Pligt som den højeste Sparekasseautoritet.

Ordføreren (Sigurd Berg): Jeg maa dertil sige, at det forekommer mig, at for at jeg skulde gøre et saadant Skridt som at give Ordre til Undersøgelse af dette Pengeinstitut, maatte jeg have den Mening, at der var noget i Vejen. Men den Undersøgelse, jeg foranstaltede af disse Forhold, gav mig netop den bestemte Mening, at der intet var i Vejen, og derfor kunde det aldeles ikke falde mig ind at foretage et saadant Skridt. Forholdet var ganske simpelt dette, at jeg blev oplyst om, at der var et større Tilgodehavende i en anden Bank, og at den Saldopostering, som det ærede Medlem taler om, var fuldt ud nøjagtig. Derfor opvakte det ikke hos mig nogen Mistanke. Som jeg under tidligere Forhandlinger allerede har sagt her i Salen, er det selvfølgelig efter alt, hvad der senere er sket, meget beklageligt, at det ikke vakte nogen Mistanke i mit Sind, men Forholdet med dette Laan er, som jeg har nævnt, og det er Grunden til, at det ikke vakte nogen Mistanke.

Da jeg nu har Ordet om denne Sag, maa jeg maaske med det samme gøre endnu en Betragtning gældende. Jeg har

lagt Mærke til, at det ved enkelte Møder ude omkring i Landet er blevet antydnet, at jeg politisk eller personlig skulde være noget tjent med eller have nogen Grund til at være mindre paapasselig i dette Forhold. Jeg har aldrig set nogen besynderligere Betragtning end denne; det er blevet fremdraget fra politiske Modstandere af mig, at saaledes skulde Forholdet være. Nej, hvis der var noget, jeg var politisk og personlig interesseret i, saa var det rigtignok i at afsløre Alberti, hvis jeg fik den Overbevisning, at han var Falskner og Bedrager, det er jo ganske givet, og at hævde andet, er ganske uberettiget. Nu tror jeg ogsaa, at naar man ser paa hele dette Forhold i den Belysning, Sagen den Gang laa i, maa man anerkende, hvor overordentlig meget der skulde overvindes, forinden man kunde komme til at betragte Forholdet som Udtryk for Uredelighed.

Man kan sagtens nu fremstille hele Sagen i den Belysning, den nu har. Men jeg tror, at enhver anden, der kommer til at staa i en saadan Stilling, at han for at gribe ind først skulde komme til at anse en Kollega for en Falskner og Bedrager, vil indrømme mig, hvor overordentlig meget der skal overvindes, inden en saadan Mistro bliver vakt. Hertil kommer jo saa Garantien i Sparekassens Ledelse og Kontrol. Og naar man saa mener at have faaet fuldt paalidelige Oplysninger om, at det fremdragne Forhold er i Orden, falder det sikkert ingen ind, tilmed under urolige Forhold, at lade en Undersøgelse af Kassen beordre.

Zahle: Ja, naar den Undersøgelse, som den daværende Indenrigsminister anstillede, den Gang det i 1906 blev oplyst for ham, at der var denne Mangel i Den sjællandske Bondestands Sparekasse, førte ham til at tro, at der aldeles ingen Anledning var til at foretage sig noget imod Alberti, saa maa Aarsagen være den, at det har været en meget daarlig Undersøgelse, den daværende Indenrigsminister har iværksat.

Naar nu den ærede Ordfører, den daværende Indenrigsminister, siger, at man maa dog kunne forstaa, at han har haft den største Interesse i at afsløre Alberti, saa maa jeg dog rigtignok sige, at jeg kan lettere se, at han havde Interesse i at lade være at afsløre en Kollega som Bedrager og Falskner, end jeg kan se, hvilken Interesse han skulde have i at gøre det. Ikke desmindre tvivler jeg naturligvis ikke om, at hvis den daværende Indenrigsminister